

ЕРАТРИЛЪР

УТРЕ ЕДРУГ ЖИВОТ

Тиери Серфати

Тиери Серфати нагвиѡа
големите американски криминални автори
в собствена та им игра!

Тиери Серфати

**УТРЕ
Е ДРУГ
ЖИВОТ**

Demain Est Une Autre Vie
Copyright © 2011 by Thierry Serfaty
© Albin Michel/Versilio, 2011
All rights reserved.

© Златко Стайков, превод
© Анелия Калева, худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013

ISBN 978-954-389-245-7

Повече информация за автора:
www.thierry-serfaty.com

ЕРА

1

Дъждът плющи по колата и се стича на ручей по предното стъкло. Пресичам нервно 110-а улица, вдигам фонтани и пръски по вече покритото с вода платно, по което се шурат уплашени пешеходци. Сякаш Ийст Ривър е излязла от коритото си и се кани да залее артериите на Ню Йорк.

Никога не съм виждал такова черно небе. Прокарвам длан по косата си — дъждът успя да ме намокри, докато притичам до колата. Пипам и ризата — залепнала е за тялото ми. Звъни телефончето върху дясната седалка: все едно картечница трака в купето. Жена ми Инес. Затварям очи, искам да забравя този звън, още усещам допира на нежната кожа на Роуз, чувам приглушените ѝ думи, всичко е толкова естествено и приятно между нас. Между два маха на чистачките поглеждам нагоре към светофара: червеното сияние се размива през стъклото, после се прояснява. Натискам газта и потеглям.

— Закъсняваш. А секретарката ти ми каза, че си свършил в шестнайсет и трийсет.

— Знам. Бързам, колкото мога. Градът е наводнен, всички карат като луди, май че току-що минах на червено...

— Аз се измъкнах, за да бъда точна, бих искала и ти да направиш същото...

Затваря ми телефона, преди да успея да отговоря. Брутално. Както престана да ме обича — още на другия ден след сватбата ни. И както ми обяви, че няма да имаме деца. От това още ме боли.

Повече, отколкото от някоя жестока злополука.

Въпреки водните пръски виждам ясно връхлитата камияонетка — тя си минава на зелено, виждам и разкривеното лице на шофьора, който крещи, и ламарината, която с невъобразим трясък се намачква като хартия.

Скачам върху педала на спирачките в мига, в който отнасям калника на друг автомобил. Колата ми рязко се завърта върху превърналата се в буен поток улица. Наоколо се мяркат силуетите на прогизнали пешеходци, притискащи се с крясъци към стените. Пускам педала, въртя волана в обратната посока и се устремавам към тротоара. Отде се взе тоя стълб, дето лети право към мене? Едновременно с удара нещо изхрущява в коляното и в тила ми. Виждам звезди, а в ръцете сякаш ме трясва късо съединение. Стълбът се влива в предната броня, набръчква капака и размазва всичко.

Предното стъкло се пръсва, парчета хвърчат навсякъде, виждам небето, набраздено от бурята, и усещам пороя върху лицето си. След броени секунди от него няма да остане и следа — като лицето на юношата, когото оперирах тази сутрин. Картината се накъсва като филм, пуснат на забавени обороти, образите се наслабват и объркват в главата ми. Той е петнайсетгодишен, прибирал се от училище и допуснал само една грешка — пресякъл пътя на три момчета и отказал да им даде сака си. Напразно се опитвах да различа човешкото лице сред опустошението, сред ужасния пъзел от кожа и месо, кълцан със сгъваем нож. После се опитах да забравя разкривените от страх и болка черти на майката, вкопчена в сина си, и направих всичко, каквото можех, за него, за нея и за опропадения им живот.

Струва ми се, че времето спира и воят на метал заглъхва.

Чувам грубия глас на Инес, успокоителното бърбене на Роуз. Знам, че умирам, и се моля да си представя за миг лицата на неродените ми деца, населявали настойчиво сънищата ми стотици пъти. Бебета мои, любими мои. Всичко бих ви дал, ако съществуваште извън съня ми.

Само за част от секундата ще бъда и аз на парцали. Също като съпружеския ми живот. Стълбът опустошава всичко и когато колата най-сетне спре, ще бъда само трийсет и осем годишен тип, щастлив в работата си, разочарован в любовта и — разкъсан на парчета.

2

Отворих очи, после уста и едва след това въздухът навлезе в гърлото и дробовете ми като вятър в пиеса, когато откrehнат прозореца по време на буря.

Задушно.

Плувал в пот, седнах в леглото и се огледах, но в полумрака не видях нищо познато.

После бавно заоткривах опорните точки.

Дръпнатите пердета. Скринът. Гардеробът. Размественият чаршаф, омачкан под гърба ми и съвсем гладък отляво, върху една издуптина. Тоест върху жена ми, която спеше под него.

Бях си в стаята — просто в моята си стая на първия етаж на къщата ми срещу Сентръл Парк, между булевард „Малкъм Х“ и Фроули Съркъл.

Отпуснах се задъхан обратно върху възглавницата, после тихо станах и отидох до прозореца по дебелия мокет. Ние, американците, сме луди по него, защото дебелината му съответствала на финансовото ни положение. Е, хората като мене, тоест алергични към домашните акари, го мразят! Дръпнах завесата с две

ръце — и тя беше доста тежка. Чрез нея Инес сигнализираше на минувачите, че хонорарите ми на хирург растат, и със същото темпо сменяше пердетата в цялата къща. Винаги с по-тежки, по-натруфени и луксозни. Понастоящем човек би си извадил логичното заключение, че съм достигнал най-високите йерархични и добре платени кръгове сред персонала на болница „Маунт Синай“. Започваше да се разсъмва и пред гаража съзрях с облекчение здрав и читав моя 4x4*.

Въздъхнах и се облегнах на стената. Тениската лепнеше на гърба ми от гадната студена пот.

Поех дълбоко въздух, нахлузих набързо едни гащи и излязох на пръсти от стаята. Отбих се в банята за бърз тоалет, свалих подгизналата тениска, после слязох по вътрешната стълба.

Влязох в кухнята и посегнах като автомат към машината за еспreso, докато мозъкът ми се опитваше да изтрие отвратителните картини, които ме налетяха. Довлякох се до дизайнерския и твърде неудобен стол и небрежно седнах. Намръщих се от болка и надигнах чашата с кафе.

Горчивият вкус ме поотпусна. И тъкмо сръбнах от дебелия каймак, когато две длани ме погалиха по тила, който, изглежда, не бе пострадал — това все пак бе успокоително след подобна катастрофа — и женско гласче звънна до ухото ми:

— Какво ти е, скъпи? От леглото ли падна? Обикновено аз ставам първа...

Смаяно се изправих на стола. Нежно обръщение, загриженост... Откога такова отношение? Дори веднъж не ми бе проговаряла по този начин след първата ни брачна нощ... Тя се откъсна от врата ми и на свой ред

се отправи грациозно към най-добрата ни приятелка сутрин: кафемашината. Застана към мене и поразен се вгледах мълчаливо в изящната ѝ фигура.

Когато се обърна, видях лъчезарна физиономия. Дългата ѝ кестенява коса беше хваната отзад на конска опашка и откриваше хармоничните черти на лицето ѝ без грим. В прозрачната тъкан отгатнах заоблената ѝ гръд, висока, стегната и със солидни размери. Погледът ми се плъзна по извивките ѝ и останах вкаменен.

Тя седна до мене, сложи ръка върху схванатите мускули на бедрото ми, с другата вдигна чашата и се усмихна. После скръсти безкрайните си нозе, наведе се и прокара пръст по стиснатите ми устни. На върха на показалеца ѝ увисна капчица кафе и тя я близна.

— Какво ти става, Джейми? Цяла нощ се мяташе като риба, чак ме уплаши — прибави младата жена, докато потъвах в златистите ѝ очи, неспособен да чуя какво ми говори.

Не бях способен и да ѝ отговоря, дори да исках: по стълбите затрополи истинска кавалкада, при нас нахлуха две фурии по пижами и веднага ми се метнаха на врата с деликатността на стадо слонове. Дребничък кестеняв малчуган, пълничък и разчорлен — май по природа, а не защото се е търкалял цяла нощ в леглото — ме сграбчи за ръката и заби глава в нея, сякаш беше възглавница и искаше да поспи още малко. После вдигна към мене големите си светнали очи — явно наследени от майка му — ухили се и пак зарови лице в ръкава ми. Другият — доста височък — ме прегърна бурно, но набързо, без да ми остави време да реагирам. За малко да падна от стола, а майка им ги сгълча, но приятелски, очевидно развеселена от нахлуването им.

* Автомобил с висока проходимост (с четири задвижващи колела), т.е. джип. — Б. пр.

— По-кратко, момчета, успокойте се и закусете по-бързо. Не знам какво им става, капнали са, през седмицата не мога да ги изкарам от леглата — каза тя и се обърна пак към тях — в събота и неделя ни съсипвате с това тропане по вратата още от седем заранта. Хич не ви е грижа за нас.

Баткото събори купичката с мюсли, преди още да седне на масата, без много церемонии забърса масата с опакото на ръката и се нахвърли на хляба. Майка му вдигна очи към небето.

— Я ми кажи, Лорис, това мюсли по масата не ти ли пречи, или предпочиташ аз да го събера, за да се храниш на чисто? Ти само кажи, аз нали съм за това?

Момчето вдигна глава, без да е съвсем наясно дали майка му се шегува, или е по-добре да омете веднага съдържанието на паницата.

— Не — реши да ѝ отговори, — няма нищо, не ми пречи.

Майка му за малко да прихне. Чудеше се на непринуденото поведение на сина си — петгодишно дете все пак.

— Знаеш ли — наведе се тя към мене, — не е зле да му се поскарваш от време на време, вместо да ме оставяш да се правя на страшната майка...

Да му се скарам...

Нямах представа какво трябва да му кажа. Отворих уста да се намеся, да внуша, да се съглася, но не се чу нищо. В главата ми духаше вятърът на лудостта, вътре се блъскаха поне стотина въпроса, на които бях напълно неспособен да отговоря. Гледах Лорис и чертите на лицето му ме вълнуваха необяснимо, докато най-сетне си дадох сметка: ами че това съм аз като дете. Одрал ми е кожата. Защо разбирам едва сега? Очите ми скачаха от едно лице на друго, стоях като

парализиран, безмълвен и за мой срам, по-малкият ми син ме спаси от мълчанието:

— Тате, не съм гладен, хайде да си поиграем малко! — помоли ме с усмивка и с надежда в погледа.

Там е лошото, момчета, рекох си наум. Не съм сигурен, че помня правилата на играта, дори аз да съм ви учил на нея. Едва намерих сили да се надигна от стола:

— Хм... да... ще поиграем. По-късно — казах на детето, сякаш то ми говореше на чужд език.

Усмихнах се нещастно на семейството си и се отправих към вратата, за да изляза, без да бързам, от кухнята. Докато качвах едно по едно стъпалата, чух долу по-малкия да пита майка си:

— Татко къде отива?

— Обикновено на работа, но днес нещо не е наред, деца.

— Днес ще прави ли операции? — попита и баткото.

— Да се надяваме, че не — отвърна жена ми. — Като се качите да се обличате, погледнете дали не е задрямал.

Опитах се да преглътна нещо, което ми пречеше в гърлото и напираше да излезе. Отворих вратата на стаята ни и грижливо я притворих зад себе си. Пристъпих несигурно до леглото и се строполих отгоре с разперени ръце и вперен в тавана поглед. Не успях да овладее дишането си, ускорено като сърдечния ми ритъм.

Изведнъж ме обхвана странно чувство, сякаш някаква невидима сила смачква и отпуска, смачква и отпуска ребрата ми. Опирах гърдите си с треперееща ръка: нищо не ме притискаше, разбира се, с изключение на цялата паника на света. Помъчих се да се овладее и да поразсъждавам или поне да се поокопитя, за да мога да мисля нормално.

Тази сутрин се събудих след тежка нощ и слязох в кухнята да пия кафе, като в следващите минути нещата определено се подобриха: при мене дойде съпругата ми, красива и грижлива, а двете момчета ми се увесиха на врата, преди да седнат на завидната трапеза на бащата, заобиколен от задружното си семейство. Едно съвършено семейство, откъдето и да го погледнеш.

С едно изключение: самият аз.

Защото от моя гледна точка имаше нещо, което куца, и то сериозно. Куца ли? Не, направо ме беше нагребало като борец сумист, стиснало ме бе за шията и така ме друсаше, че аха да ми изскочат очите. Направо ме побърка до смърт.

Цялото ми изумление и цялата ми паника се материализираха в приглушен стон дълбоко в гърлото ми. Защото тази прекрасна обичлива жена не беше Инес — поне не онази Инес, за която според мен се ожених и всяка вечер гледах в леглото си чак до зоранта.

Защото няха никакъв спомен и за тези две момчета, на които не се бях надявал дори в най-лудите си мечти.

Тъй че общо казано, сега се чувствах напълно загубен и объркан. Седях си в стаята като в убежище от душевна буря и се чудех какво ми се случва, полудявам ли, защото преди днешния ден не бях виждал никога това великолепно семейство, тези хора от плът и кръв на долния етаж на къщата — буквално допреди няколко минути, когато всички се изтърсиха в кухнята ми.

Никога.

3

Долових някакво оживление в кухнята на партера и това само наля масло в огъня. Семейството ми очевидно се готвеше за деня. Какво ли работеше тази жена — тоест жена ми? На колко ли години са момчетата, които без колебание ме нарекоха татко? И какво да сторя, за да проумея ставащото с мене? Да сляза, да се изтъпая пред нея и да кажа: „Скъпа, очарован съм от нашата среща, но тъй като изобщо не те знам коя си, ще бъдеш ли така любезна на първо време да ми кажеш малкото си име?“.

Предпочетох да се спася в банята. Вгледах се трескаво в отражението в огледалото: къса кестенява коса в безпорядък, сини очи, квадратна брадичка — и мъртвешки бледо лице на тип, изпаднал в пълна паника. Това бях аз. Пуснах водата на душа и се направих, че не чувам синовете си, които тропяха на вратата, за да ми кажат довиждане. Отказах се сравнително бързо под натиска на майка си, която ги заплаши с какви ли не беди, ако не побързат. Не ме беше грижа: познавах я само от няколко минути, но изобщо не вярвах, че е способна да стори нещо лошо, освен това подразбирах, че и синовете ми не се плашеха кой знае колко. Виковете, трополенето по стъпалата ми подсказаха, че вече излизат. Настъпи тишина.

Въздъхнах с облекчение и най-сетне се реших да вляза под душа. Водата, умерено топла, ми причини силна болка — сякаш ме опари по лицето. Изскочих от ваната, погледнах се в огледалото и за пълна моя изненада констатирах, че кожата ми е напълно здрава, а болката изчезна също толкова бързо, както се бе появила. Затворих очи. Какво ми ставаше, по дяволите! Огледах се: нищо, което да ми отговори по някакъв начин. Предпазливо се върнах под душа, още по-разстроен от преди, ако това изобщо беше възможно.

Пристъпих по тъмните плочки и докоснах ултра-модерния смесител — беше голямо тичане, докато го намерим, а Инес едва ли не тропаше с ток в магазина да вземем един по-лъскав — позлатен може би. Отново не можех да си обясня: в спомена ми Инес се наложи, спечели мача и купихме лъскавия боклук. Е, как тогава е попаднал тук този смесител — предпочитаният от мене?

Опитах се да забравя всичко, което се случи, откакто бях станал, сякаш водата можеше да проникне през порите ми, да оплакне мозъка ми и да ме разбуди от чудноватото съновидение. Защото не можех да се избавя от убеждението, че това е просто сън. Вярно, сънувах, че съм се събудил, но сигурно съм продължил да затъвам в дълбокия шемет с цялата му поредица от странни умозакljučения; да, да — така трябва да е било. И тъй като разсъжденията ми стигнаха до абсурд, не ми остана друго, освен да се върна към унинието на душа и да не мисля за нищо.

Когато отворих отново очи, през изпотеното стъкло на душ кабината се мерзелееше силуетът на жената, която преди няколко минути в кухнята се държа като най-любвеобилната съпруга. Сега бе скръстила ръце и ми се усмихваше. Първото ми рефлекторно движение беше да се прикрия с ръце.

— Стига бе! Мъжът ми станал срамежлив! — разсмя се тя. — И откога?

Бих могъл да ѝ кажа: „Ами от тази сутрин, скъпа, когато се срещнахме за първи път!“, но не ми се стори подходящ отговор. Тогава се престорих, че жестът ми е бил на шега — иначе не вървеше от страна на един съвременен съпруг с добро семейство — и все пак протегнах ръка към най-близката хавлия.

— Тази е моята — каза тя, намръщи се и впи очи в мене — Джейми, какво ти става днес? Нещо не е наред.

Знам, че не си в настроение, познавам го по физиономията ти още от първата ни среща, дори се питам дали не си го включил и в брачния ни договор, но сега... не знам... не мога да те позная.

Не можела да ме познае... Не знаех да се смея ли, да плача ли. Бих я поздравил с добре дошла в клуба, но как да ѝ обясня, затова се задоволих да я хвана за ръката и да въздъхна още веднъж.

Тя се притисна към мокрото ми тяло, без да се притеснява за тънката рокличка, с която бе облечена, и невероятно нежно обхвана лицето ми с двете си длани. Невероятно, точно това е думата: не знаех, че съпругите са способни на толкова нежни жестове. Бих я отвел незабавно в леглото, но усетих, че сега не е моментът за това. Все едно да се възползвам от една непозната, която поради неясни за мене причини — макар и изпълващи ме с неописуемо удоволствие — ме взема за своя съпруг.

— Няма ли да поговорим? — тихичко попита тя. — Щом си още въкъщи в този час и отбягваш децата си на закуска, значи нещо не е както трябва.

Капитулирах.

— Вярно е, самият аз не знам какво ми става — отвърнах колебливо — и дори не ми хрумва нищо определено...

Не можех да намеря нужните думи.

Тя най-неочаквано ме спаси — и може би ми предложи началото на отговора:

— Пак ли тези твои дупки в паметта? Това ли е, Джейми? Знам, че не обичаш да говориш за тях, но трябва да ми кажеш. Не е нещо страшно, нормално е, колегите ти казват, че може да се получава от време на време, дори и дълго след катастрофата. Не бива да се тревожиш.

Думите ѝ бяха като балсам за живата рана в душата ми. Най-сетне започнах да разбирам какво ми

се е случило: от известно време очевидно страдах от смущения в паметта. След някаква катастрофа. Но каква катастрофа? За какво говореше жена ми? Във всеки случай достатъчно ли бе, за да ми обясни как така един прекрасен ден човек изведнъж открива, че не помни нито собствената си съпруга, нито децата си? Усетих, че се опитва да вдъхне кураж и на мене, и на себе си и че също има нужда да се успокои.

— Добре — вече с по-бледа усмивка изрече тя, — да видим какво имаме като сигурни и неоспорими факти: аз все още съм Мерedit Бърн-Лий, съпруга на тук присъстващия Джейми Бърн, мокър до кости в банята, но красив и доста атлетичен мъж. — Благодаря, казвам си наум, приемам го като комплимент. — Все още твоите синове Лорис и Ноа са на пет и три години — всичко това ти е известно, надявам се?

Но не изчака да ѝ отговоря, може би ужасена от идеята, че ще чуе „не“, и продължи в същото темпо:

— Самата аз все така се грижа за цветарницата — между другото, трябва да я отворя до половин час, така че тръгвам...

Кимнах в знак на съгласие. Мерedit, какво прекрасно име, много ѝ отиваше. Странно, вече обичах жената, която го носи. И същевременно усетих как става все по-сложно и по-сложно.

— Аз пък — казах в опит да я успокоя — все още съм хирургът от „Маунт Синай“.

Отговорът ми като че ли я облекчи.

— Нали нямаш, надявам се, операция тази сутрин?

— Само консултация извън операционния блок.

Тя се поколеба, после каза с леко притеснение:

— Така и така си закъснял, защо не прескочиш до Тоби? Не е зле да му разкажеш какво се случи тази сутрин, ей така — уточни тя, — за твое собствено спокойствие. Познавам те, това ще те тормози и нищо

чудно да го предизвикаш пак... Макар че не си струва заради нищо и никаква дреболия.

Престорено небрежно вдигна рамене.

— И поне няколко дни взимай онези таблетки, нали, скъпи?

Зачака да ѝ отговоря, като ме гледаше, изпълнена с надежда.

— Да бе, да. Просто за мое спокойствие, нали?

— Така е, спокойствието преди всичко — каза щастливо тя.

И се откъсна от мене, лека като птичка.

— Добре, трябва да тръгвам... Ще ми звънеш ли, като излезеш от Тоби? Не че съм неспокойна, просто искам...

— Ще ти звънна, да — прекъснах я. — Само ми кажи телефона си — прибавих уж на шега с надежда, че тя ще се включи в шегата.

Мерedit беше прекалено деликатна, за да ми отпразва упреци, но идеята, че паметта може да ми скрои подобен номер, явно я ужасяваше.

— Прекрасно — възкликна с фалшив тон, — играем си, значи, на студенти, които се срещат и си разменят телефоните, така ли? След минутка ще ти звънна, номерът ми ще излезе на дисплея, а ти го запамети... ако още не си го сторил след шест години съпружески живот!... После го използвай, когато пожелаеш — казва и ме целува.

Усетих, че устните ѝ леко треперят, което ме натъжи. Но тя не ми позволи да покажа състрадание:

— Обуй все пак един слип и върви при Тоби. Обещава ли?

— Обещавам.

— И после ми звъни.

— Ще ти звънна, разбира се — повторих и въпреки волята си пак потърсих устните ѝ.

Тя изчезна като видение и макар че това би опростило значително нещата, все пак не исках да си я представям като мираж. Напротив, щеше ми се да я видя отново на живо, и то колкото може по-скоро. Защото вече ми липсваше. Изпитвах едва ли не съжаление към себе си. Нима толкова ми бе липсвала съпругеска обич и нежност от страна на Инес, та да лудна по младата жена, която ме поглези има-няма половин час!

Инес... самото споменаване на името ѝ леко ме парализира. Вече не знаех къде съм и кой съм. Моят — нова — жена ми подсказа може би най-добрата идея: преди всичко да се видя с онзи, който би могъл да изясни въпроса, поставен от нея, и да разреши загадката на този ден.

Набързо се подсуших, нахлузих слипа и въпреки препоръката на Мередит сметнах за нужно да допълня тоалета си с панталон и лека риза, след което излязох навън.

4

С най-голяма бързина пресякох Манхатън от север на юг, без да предупредя Тоби, че отивам при него.

Деветнайсетгодишни, когато прекрачихме прага на медицинския факултет, двамата с Тоби разбрахме, че ще бъдем приятели. Той е най-смешният тип, пълен грозник и заедно с това най-големият прелъстител на факултета — а несъмнено и на света. Най-хубавите момичета в кампуса падаха като зрели круши в ръцете му, а ние само обирахме трохи от триумфалните му победи. Смешен, грозен, лъстив и същевременно верен приятел чак до днес, след като напусна преждевременно факултета.

— Искам да ги науча да живеят с идеята, че рано или късно, един ден ще умрат.

И след няколко години, докато аз продължавах да разхождам бялата си престилка и да влача уморените си кокали из болничните коридори денем и нощем, без да виждам края на учебната програма по хирургия, Тоби бе успял да отвори кабинета си на психолог-психоаналитик. Притежаваше непогрешим нюз предугаждаше масовата мода сред нийоркската бохемска буржоазия, която бързо-бързо щеше да го направи богаташ. Беше се настанил комфортно в малка сграда на Източна улица № 12, почти на ъгъла с 3-то авеню. Кабинетът му заемаше партера, апартаментът му се разпростираше на трите горни етажа.

Ако му се бях обадил, навярно щеше да ми се изсмее в лицето и да ми забрани да прекъсвам консултациите му, преди да се мръкне. Според Тоби Коул никакво страдание и никаква неприятност не бива да нарушават ритъма на живота ти, пък бил той несериозен и лекомислен. В замяна на това човек може да го събуди посред нощ за по едно питие и ще бъде приет като месия.

Най-сетне пристигнах пред тухлената фасада с големите бели прозорци. Или по-скоро пред това, което би трябвало да бъде лицето на сградата, в която бях видял Тоби да се нанася доста отдавна, още преди строителния бум, по време на който би могъл да купи най-много тоалетните на партера. Но за голяма моя изненада на мястото на тухлената сграда открих свръхмодерен куб от стъкло, бетон и дърво — точно това, за което аз си бях мечтал като архитектура и което Тоби изобщо не можеше да понася. За част от секундата образът на стария му дом ми се мярна в главата, преди да изчезне сред дрипите на разпокъсаната ми памет.